

Sygn. akt IV K 833/13

Ds. 315/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20.08.2015r.

Sąd Rejonowy Szczecin - Centrum w Szczecinie w IV Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Waldemar Jędrzejewski

Protokolant Adriana Ryż – Jędrzejek

w obecności Prokuratora Anity Cofur

po rozpoznaniu w dniach 16.05., 15.09., 24.11.2014r., 10.02., 03.04., 15.05. i 07.08.2015r. sprawy **M. K. (1)** s. J. i H., ur. (...) w G.,

oskarżonego o to, że:

w dniu 09.03.2011r. w S., będąc dłużnikiem małoletniej Z. K. reprezentowanej przez matkę A. K. (1), w celu udaremnienia wykonania orzeczeń: wyroku Sądu Okręgowego w Koszalinie z dn. 21.10.2004 r. sygn. I C 626/04 i ugody zawartej przed Sądem Rejonowym w Koszalinie w dniu 20.06.2008 r. w sprawie III RC 1103/07, której w dniu 26.06.2008 r. w/w Sąd nadał klauzulę wykonalności - egzekwowanych w postępowaniu egzekucyjnym KMP 75/10 przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym Szczecin Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie - P. M. (1), zbył w drodze cesji, składniki swojego majątku, tj. wierzytelność pieniężną w wysokości 9.166,58 zł przysługującą mu od R. S. (1) za kwotę 6.000,00 zł dla M. T. (1), zajęłą przez komornika w w/w postępowaniu egzekucyjnym w dniu 09.10.2008r., czym uszczuplił zaspokojenie wierzyciela, o łączną kwotę 9.166,58 zł.,

tj. o czyn z art. 300 §2 kk

1.oskarżonego **M. K. (1)** uznaje za winnego tego, że w dniu 09.03.2011r. w S., będąc dłużnikiem małoletniej Z. K. reprezentowanej przez matkę A. K. (1), w celu udaremnienia wykonania orzeczeń: wyroku Sądu Okręgowego w Koszalinie z dn. 21.10.2004r. sygn. I C 626/04 i ugody zawartej przed Sądem Rejonowym w Koszalinie w dniu 20.06.2008r. w sprawie III RC 1103/07, której w dniu 26.06.2008r. w/w Sąd nadał klauzulę wykonalności - egzekwowanych w postępowaniu egzekucyjnym KMP 75/10 przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym Szczecin Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie - P. M. (1), zbył w drodze cesji składniki swojego majątku, tj. wierzytelność pieniężną w wysokości 9.166,58 zł przysługującą mu od R. S. (1) za kwotę 6.000,00 zł dla M. T. (1), zagrożonej zajęciem przez komornika w w/w postępowaniu egzekucyjnym w dniu 09.10.2008r., czym uszczuplił zaspokojenie wierzyciela o łączną kwotę 9.166,58 zł., tj. przestępstwo z art. 300 §2 kk i za to na podstawie art. 300 §2 kk w zw. z art. 37a kk wymierza karę grzywny 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki w kwocie 20,00 złotych;

2.na podstawie art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz.U. z 1983r., Nr 49, poz.223 z zm.) wymierza oskarżonemu opłatę 200,00 złotych, a na podstawie art. 627 kpk zasądza na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu.

Sygn. akt IV K 833/13

UZASADNIENIE

Przeciwko M. K. (1) prowadzono postępowanie egzekucyjne pod sygn. KMP 75/10 (później sygn. KMP 2/05) z wniosku wierzyciela A. K. (1) reprezentującej małoletnią Z. K. z dnia 05.01.2005r. przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Gryfinie M. K..

Dłużnik otrzymał zawiadomienie o wszczęciu egzekucji w dniu 12.01.2005r., a także zawiadomienie o zajęciu rachunku bankowego i zakazie wypłat oraz zajęciu wynagrodzenia.

W dniu 30.06.2005r. komornik M. K. (2) dokonał zajęcia wierzytelności, które przysługiwały M. K. od R. S. (1) oraz innych firm (...) w K. czy A. C.w S..

Czynności powyższe powtórzono z uwagi na kolejny wniosek A. K. (1) z dnia 11.07.2005r. Obejmowały one tytuły wykonawcze w postaci postanowienia Sądu Okręgowego w Koszalinie z dnia 17.11.2004r. sygn. I 2 C 626/04 oraz wyroku tegoż Sądu z dnia 21.10.2004r. sygn. IC 626/04. Dokonano ponownie zajęcia wierzytelności, które przysługiwały M. K. m.in. od R. S. (1) 20.07.2005r., a po zawarciu ugody sądowej w dniu 20.06.2008r. z A. K. (1), jeszcze raz w dniu 09.10.2008r.

W okresie od 17.01.2005r. do 05.04.2006r. skutecznie wyegzekwowano kwotę łączną w wysokości 22.654,86 zł na rzecz A. K. (1), a pozostało do zapłaty:

- na dzień 24.05.2006r. - alimenty zaległe 12.379,29 zł + odsetki 213,63 zł i rata bieżąca 1800,00 zł,
- na dzień 05.12.2006r. - alimenty zaległe 23.183,63 zł + odsetki 1300,30 zł i rata bieżąca 1800,00 zł.

W grudniu 2006r. dokonano kolejnych zajęć wierzytelności należących do M. K. od (...), (...) sp. z o.o. czy (...)/K..

Dowód:

- postanowienie i wyrok Sądu Okręgowego w Koszalinie k. 116-117 i 118,
- wniosek A. K. (1) k. 1 z akt komorniczych KMP 75/10
- potwierdzenia odbioru dokumentów przez M. K. k. 8-11 z akt komorniczych KMP 75/10
- zajęcie wierzytelności i prawa z 30.06.2005r. R. S. k. 33 z akt komorniczych KMP 75/10
- zajęcie wierzytelności i prawa firmy (...) w K. k. 34-35 z akt komorniczych KMP 75/10
- zajęcie wierzytelności i prawa firmy (...) w S. k. 36 z akt komorniczych KMP 75/10
- wniosek A. K. (1) k. 42 z akt komorniczych KMP 75/10
- zajęcie wierzytelności i prawa z dnia 20.07.2005r. R. S. k. 49 z akt komorniczych KMP 75/10
- zajęcie wierzytelności z dnia 09.10.2008r. R. S. wraz ze zwrotnym potwierdzeniem odbioru k. 113
- zawiadomienie A. K. (1) o wysokości wyegzekwowanych kwot z 24.05.2006r. k. 89 i pismo komornika z 05.12.2006r. k. 92 akt komorniczych KMP 75/10,
- zajęcia wierzytelności k. 93-95 akt komorniczych KMP 75/10,
- częściowo zeznania M. K. (2) k. 321-322, k. 354-355

W roku 2007 egzekucja okazała się częściowo skuteczna, gdyż M. K. pracował w spółce (...) sp. z o.o. Zaległości jednak wzrastały i tak na dzień:

- 14.11.2007r. wynosiły 36.044,59 zł + odsetki 957,63 zł,
- 17.03.2008r. wynosiły 42.944,59 zł + odsetki 2480,86 zł,
- 28.08.2008r. wynosiły 50.444,59 zł + odsetki 3890,46 zł,
- 09.10.2008r. wynosiły 51.944,59 zł + odsetki 4569,32 zł.

W 2008r. nadal prowadzono egzekucję i dokonywano kolejnych zajęć wierzytelności, które przysługiwały M. K. od różnych podmiotów.

Dowód:

- pismo komornika do A. K. (1) k. 155 akt komorniczych KMP 75/10,
- pismo komornika o zajęciu rachunku bankowego k. 163 akt komorniczych KMP 75/10,
- pismo komornika o zajęciu wierzytelności k. 220 akt komorniczych KMP 75/10,
- pismo komornika o zajęciu wierzytelności k. 233 akt komorniczych KMP 75/10,
- zajęcia wierzytelności na dzień 09.10.2008r. k. 241-250

W dniu 20.06.2008r. została zawarta ugoda sądowa sygn. III RC 1103/07 między M. K. (1), a A. K. (1) rep. małoletnią Z. K.. Wynikało z niej, że dłużnik będzie uiszczal ratę alimentacyjną w wysokości 1200,00 zł miesięcznie do 15-tego dnia każdego miesiąca.

W dniu 09.10.2008r. dokonano zajęcia wierzytelności dot. R. S., które zostało doręczone i odebrane osobiście przez M. K. w dniu 20.10.2008r. Dokument podpisał Asesor Komorniczy A. O. z up. M.K..

Dowód:

- wyciąg z protokołu – ugoda k. 119
- zajęcie wierzytelności z 09.10.2008r. z potwierdzeniem odbioru k. 248, k. 249 akt komorniczych KMP 75/10 tom I

Od lipca 2010r. egzekucję przeciwko M. K. przejął komornik sądowy P. M. (1) przy Sądzie Rejonowym Szczecin Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie pod sygn. KMP 2/05. Ustalono, że ostatnią wpłatę na rzecz alimentów dokonano w dniu 31.03.2010r. tj. 350,98 zł. Wysłano M. K. pismo o kontynuowaniu egzekucji i o obowiązku stawienia się na wezwanie z dnia 30.07.2010r., które odebrał 16.08.2010r.

Zaległość wobec A. K. (1) nadal wzrastała i na dzień:

- 28.07.2010r. wynosiła 85.163,22 zł wraz z odsetkami,
- 20.10.2010r. wynosiła 80.139,60 zł + odsetki 10.958,82 zł,
- 27.01.2001r. wynosiła 83.739,60 zł + odsetki 13.839,27 zł,
- 06.04.2011r. wynosiła 86.739,60 zł + odsetki 15.927,98 zł.

W okresie od 28 lipca 2010r. do 26.02.2013r. komornik P.M. zdołał wyegzekwować jedynie 690,73 zł, a zaległość powiększyła się do 113.739,60 zł + odsetki 40.057,96 zł.

Dowód:

- pismo komornika z kancelarii M.K. z 15.07.2010r. k. 1 akt komorniczych KMP 75/10 tom II
- stan sprawy KMP 2/05 na dzień 28.07.2010r. k. 2 akt komorniczych KMP 75/10 tom II
- karta rozliczeniowa k. 3-4 akt komorniczych KMP 75/10 tom II
- informacja komornika o stanie zaległości k. 22 akt komorniczych KMP 75/10 tom II
- pismo komornika P.M.do M. K. k. 6 akt komorniczych KMP 75/10 tom II
- zajęcie udziałów i praw z nich wykonywanych k. 33 akt komorniczych KMP 75/10 tom II
- zajęcie wierzytelności z 06.04.2011r. k. 39 akt komorniczych KMP 75/10 tom II
- zaświadczenie o dokonanych wpłatach na dzień 26.02.2013r. k. 159
- częściowo zeznania M. K. (2) k. 321-322, k. 354-355
- zeznania P. M. (1) k. 322-323

W takich warunkach permanentnej zaległości alimentacyjnej i wysokiego zadłużenia M. K. zdecydował się na sprzedaż swojego majątku w postaci wierzytelności, która przysługiwała mu wobec R. S. (1) na podstawie wyroku Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 01.02.2005r. sygn. XI GC 483/04.

W dniu 09.03.2011r. zawarł umowę przelewu wierzytelności w wysokości 9166,58 zł na rzecz M. T. (1) za kwotę 6000,00 zł, która miała zostać zapłacona do 31 grudnia 2011r. Jednocześnie wraz z samą wierzytelnością przeniósł wszelkie prawa z nią związane, a także uzgodniono, że cesjonariusz jest upoważniony do dokonywania dalszych cesji przedmiotowej wierzytelności w całości lub części na osoby trzecie według własnego uznania (§4, §7 umowy).

Następnie podpisano Aneks do umowy w dniu 09.03.2011r. i przesunięto termin zapłaty do 30.06.2012r. Zawarto również zapis, że brak zapłaty do w/w terminu spowoduje przelew zwrotny wierzytelności (§2 aneksu).

M. T. (1) nie zdołała wygzekwować należności od R. S., który po uzyskaniu wiadomości o sprzedaży jego długu zawiadomił 30.08.2012r. organa ścigania o przestępstwie z art. 300§2 kk dokonanym przez M. K..

W dniu 21.05.2013r. po wszczęciu śledztwa przeciwko M. K. (tj. 21.02. (...)) dokonał on zawarcia umowy z M. T. o zwrocie przelewu w/w wierzytelności.

Dowód:

- wyrok z dnia 01.02.2005r. k. 133-134
- umowa przelewu wierzytelności z 09.03.2011r. k. 135-137
- aneks do umowy z 09.03.2011r. k. 242
- umowa przelewu wierzytelności z 21.05.2013r. k. 243-245
- zawiadomienie o przestępstwie z 30.08.2012r. k. 1
- zawiadomienie o wszczęciu postępowania egzekucyjnego i wezwanie do zapłaty należności odnośnie egzekucji przez M. T. wobec R. S. k. 3, k. 15,
- częściowo wyjaśnienia M. K. (1) k. 306-307, k. 229-231

-częściowo zeznania M. T. (1) k. 318-321,

-zeznania R. S. (1) k. 373-376, k. 12-14

Oskarżony M. K. (1) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu przestępstwa.

W toku postępowania przygotowawczego wyjaśnił, że nadal pozostaje wierzycielem R. S. (1). Ta cesja była warunkowa, a ponieważ nie nastąpiła płatność w terminie przez M. T. została wykonana cesja zwrotna. Umowa została podpisana w ostatnich dniach przed przesłuchaniem oskarżonego tj. w dniu 22.05.2013r. Zaprzeczył, aby wierzytelność w dniu zawarcia umowy była zajęta na poczet należności alimentacyjnych wobec Z., aby o niej coś wiedział. Nie pamięta otrzymanego za potwierdzeniem odbioru pisma od komornika na temat tej wierzytelności z 20 października 2008r. Miał trudności w wyegzekwowaniu od R. S. zadłużenia i dlatego dokonał sprzedaży na rzecz M.T., który się tym zajmowała (k. 229-231).

Przed Sądem podtrzymał swoje wyjaśnienia oraz dodał, że egzekucja była wadliwie wszczęta, gdyż komornik posługiwał się faksymilą podpisu, a tym samym nie doszło ani do prawidłowego wszczęcia postępowania ani do zajęcia zgodnie z prawem wierzytelności R. S. (k. 306-307).

Sąd po analizie zebranego i ujawnionego na rozprawie materiału dowodowego stwierdził, że oskarżony popełnił zarzucane mu przestępstwo.

Na wstępie należy podkreślić, że przepis art. 300 §2 kk penalizuje zarówno zbycie majątku zajętego, jak i zagrożonego zajęciem. Oskarżony będąc niewypłacalną osobą i zarazem dłużnikiem z tytułu alimentów, wiedząc przy tym o toczącym się cały czas postępowaniu egzekucyjnym (od 2005r.) zbył wierzytelność o wartości 9166,58 zł za kwotę 6000,00 zł. Nie ulega więc żadnej wątpliwości, iż pomniejszył tym samym swój majątek i to nie zażalenie od tego czy była możliwość zaspokojenia wówczas długu czy też nie, ze strony R. S..

Oskarżony nie miał prawa dysponować wierzytelnością, skoro znajdowała się ona w sferze zainteresowania komornika. Sąd odrzucił jako niewiarygodne oświadczenie oskarżonego, że nie wiedział o zajęciu przedmiotowej wierzytelności. Przeczą temu jednoznaczne dowody z dokumentów – odpis zajęcia wierzytelności (k. 113), który osobiście odebrał w październiku 2008r. (k. 113 verte). Tłumaczenie, że nie pamięta tej okoliczności stanowi gołosłowną linię obrony stworzoną na potrzeby niniejszego procesu. Należy podkreślić, że postępowanie egzekucyjne toczyło się od 2005r. Wiedział doskonale, że komornik zajmuje jego wszystkie wierzytelności, o czym był informowany i świadczą o tym dowody z akt komorniczych - przytoczone w stanie faktycznym. Nie ma żadnego racjonalnego wytłumaczenia - rzekomej nieświadomości oskarżonego, że akurat tej wierzytelności komornik nie zajął, skoro opiewała na znaczącą kwotę 9166,58 zł.

A zatem, Sąd stwierdził, że M. K. umyślnie będąc w pełni świadomy ciężącego na nim obowiązku alimentacyjnego i permanentnej zaległości w płaceniu na bieżąco rat alimentacyjnych, a także toczącego się postępowania egzekucyjnego, zbył wierzytelność dla M. T.. Należy tutaj podkreślić, że skutkiem takiego działania było formalne zbycie majątku, a co więcej, przepis umowy pozwalał na dalsze odsprzedanie długu przez M. T. (§7 umowy). Nie było więc tutaj zamiaru jakiejś sprzedaży „warunkowej”, bowiem M. T. mogła sprzedać swobodnie wierzytelność np. firmie windykacyjnej, i na to godził się oskarżony. Nie można też tracić z pola widzenia faktu, że nie dokonała ona zapłaty w dniu 31.12.2011r., a potem przedłużono jej zapłatę do 30.06.2012r. Aneks podpisano 31.12.2011r. z zastrzeżeniem, że brak wpłaty 6000,00 zł będzie skutkować zwrotem wierzytelności. Niemniej, pomijając już okoliczność, że aneks nie był zawarty przed notariuszem, czyli data jego powstania jest niepewna (mógł być zarówno podpisany w dniu 31.12.2011r. jak i w terminie późniejszym – na potrzeby niniejszego procesu), to czynność ta w żaden sposób nie uchyla odpowiedzialności karnej M. K.. Trzeba zauważyć, że do zwrotu wierzytelności doszło tuż przed przesłuchaniem M. K. tj. 21.05.2013r., czyli już po wszczęciu śledztwa i otrzymaniu wezwaniu na przesłuchanie jako osoba podejrzana. Oskarżony nie wykonał uprzednio żadnej czynności tzw. „zwrotnej”, mimo upływu terminu 31.12.2011r. czy ostatecznego terminu zapłaty przez M. T. w dniu 30.06.2012r. Czekał z tym prawie 11 miesięcy. Trudno

z tego wnioskować, że nie miał zamiaru wyzbyć się tej wierzytelności. Oczywiście już sama sprzedaż długu za 6000,00 zł stanowiło przestępstwo z uwagi na uszczuplenie swojego majątku o różnicę 3166,58 zł.

W tej sytuacji wyjaśnienia, że nie działał w złej wierze, a jego celem było skuteczne wyegzekwowanie należności od R. S. pozostaje nonsensowne. Sam przecież nie był w stanie tego uprzednio dokonać, a więc irracjonalne jest założenie, że uda się to M.T., w której imieniu jako pełnomocnik występował.

Reasumując Sąd w tym zakresie nie dał mu wiary. Oczywiście prawdziwe są jego wyjaśnienia odnośnie okoliczności bezspornych tj. toczącego się postępowania egzekucyjnego, nieskutecznych prób wyegzekwowania należności przez niego samego jak i M. T. (1) od R. S., o czym świadczą dowody z dokumentów. Nie budzi również zastrzeżeń fakt, że doszło do sprzedaży wierzytelności, a potem ponownego jej odkupienia. Zostało to potwierdzone materiałem dokumentarnym oraz zeznaniami świadków M. T. czy R. S..

Ponadto, oskarżony zarzucił, że postępowanie egzekucyjne nie było prawidłowo wszczęte, a zatem skutki w postaci zajęcia poszczególnych wierzytelności w tym R. S. są pozbawione podstawy prawnej. Faktycznie w toku procesu pojawiła się kontrowersja odnośnie wszczęcia postępowania przez M. K.. Świadek przyznał, że decyzja o wszczęciu nie była przez niego podpisana osobiście, ale postawiono pieczętkę z jego podpisem tj. faksymilę. Przyznał również M. K., że tego rodzaju okoliczność powoduje, że postępowanie nie zostało wszczęte.

Jednakże zdaniem Sądu z punktu widzenia prawa karnego nie wyklucza to znamion czynu zabronionego, gdyż jak już wyżej wskazano art. 300 §2 kk penalizuje samo zagrożenie zajęcia mienia. Błąd komornika nie wyłącza absolutnie winy M. K., gdyż po pierwsze, doskonale zdawał sobie sprawę, że wierzyciel A. K. (1) dochodzi swoich roszczeń na drodze egzekucyjnej. Świadczą o tym liczne zajęcia jego innych wierzytelności, kont czy częściowego wynagrodzenia, a także dokonywanie osobistych wpłat na poczet zadłużenia między 17 stycznia 2005r. a 30 kwietnia 2011r. (k. 312). Po drugie, samo zajęcie wierzytelności R.S. z dnia 09.10.2008r. nie było podpisane faksymilą, lecz przez osobą upoważnioną przez komornika Asesora Komorniczego A. O. (k. 248 akt komorniczych tom I) – odebrał je oskarżony osobiście. Poprzednie zajęcia były faktycznie podpisane faksymilą (k. 33 i k. 49 akt komorniczych tom I). Jednakże, M. K. nie może powoływać się skutecznie na tę okoliczność (braku właściwego podpisu komornika), gdyż de facto w chwili popełnienia czynu nie miał świadomości, że postępowanie egzekucyjne było wszczęte wadliwie.

Należy podkreślić, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem i doktryną dla wyczerpania znamion art. 300 §2 kk wystarczające jest uzyskanie przez dłużnika informacji, że wierzyciel będzie dochodzić swoich roszczeń na podstawie tytułu wykonawczego, aby nie miał on już prawa rozporządzać swobodnie swoim majątkiem. Taką informacją niewątpliwie było otrzymanie zajęcia wierzytelności z dnia 09.10.2008r. Od momentu odebrania tego dokumentu w dniu 20.10.2008r. M. K. nie powinien bez porozumienia z komornikiem czy wierzycielem A. K. rozporządzać wierzytelnością R. S. i na pewno nie dokonywać jej zbycia za kwotę 6000,00 zł. Przy czym, z uwagi na okoliczność, że nie ma pewności co do prawidłowego wszczęcia postępowania egzekucyjnego (został przez M. K. złożony wniosek do Sądu Rejonowego w Gryfinie o stwierdzenie nieważności egzekucji), a w konsekwencji czy wydawane decyzje o zajęciu wierzytelności były prawidłowe w takim układzie faktycznym, Sąd ustalił wersję najbardziej korzystną dla oskarżonego, a mianowicie, że owa wierzytelność była co najmniej zagrożona zajęciem.

Zeznania M. T. (1) są w części prawdziwe. Nie ulega wątpliwości, że była żoną M. K. od 2008r., mieli ona podpisaną umowę o rozdzielności majątkowej i prowadziła ona działalność gospodarczą zajmując się m.in. windykacją długów. Nabyła wierzytelność R. S., którą egzekwowała na drodze komorniczej. Znajduje to odbicie w materiale dokumentarnym zebranym w śledztwie oraz w przedłożonych przez nią umowach nabycia innych wierzytelności (k. 329-339).

Niemniej Sąd uznał za gołosłowne jej zeznania, że jako żona nie wiedziała nic na temat obowiązku alimentacyjnego M. K.. W przypadku małżeństwa nie sposób przyjąć za racjonalne, aby nie rozmawiano na tak istotny temat. Wiadomo powszechnie, że tego rodzaju obciążenia finansowe nie pozostają bez wpływu na sytuację obojga małżonków. Do tego, przychodził do ich miejsca zamieszkania policjant, szukając M. K. w związku z byłą małżonką. Nie sposób więc uznać, że nie próbowała ona potem wyjaśnić sytuacji z M. K.. Jej asekuracyjna postawa jako świadka wynika zapewne z faktu,

iż zadaje sobie doskonale sprawę, że przyznając się do wiedzy o postępowaniu egzekucyjnym i zajęciu wierzytelności R. S., mogłaby zostać pociągnięta do współodpowiedzialności jako działająca wspólnie i w porozumieniu ze sprawcą celem wyprowadzenia majątku. Dlatego w tym zakresie nie może być ona uznana za rzetelne i obiektywne źródło dowodowe. Sąd nie dał jej wiary.

Zeznania P. M. (3) są wiarygodne. Logicznie i rzetelnie przedstawił okoliczności w jakich przejął postępowanie egzekucyjne od komornika M. K., a potem przekazał kolejnemu komornikowi K. K.. Jego czynności zostały potwierdzone w dokumentach z akt sprawy KMP 75/10. Wskazał również obiektywnie, że dokumenty nie mogą być podpisywane faksymilą i w jego kancelarii nie używał się takiej pieczętki.

Zeznania T. S. praktycznie nic istotnego do sprawy nie wnoszą. Świadek nie zna bowiem żadnych szczegółów odnośnie długu jej męża R. S.. Ogólnie tylko jej wiadomo, że jakieś interesy wiązały R. S. z M. K.. W przypadku zeznań R. S. (1) to przedstawił on obszernie przede wszystkim własną wersję rozliczeń finansowych oraz potrąceń długów z oskarżonym, ale nie jest to przedmiotem niniejszej sprawy. W tym zakresie nie mają wartości dowodowej. Natomiast nie ulega wątpliwości, że złożył on doniesienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa, gdy się dowiedział się, iż jego dług został sprzedany dla M. T. (1), która wystąpiła przeciwko niemu z egzekucją. Niezależenie od motywów, którymi się kierował (dobrem własnym czy A. K. (1)) nie ulega wątpliwości, że taka okoliczność znalazła odbicie w rzeczywistości. Doniesienie było zatem prawdziwe. Kwestia dotycząca jego mieszkania i możliwości wyegzekwowania długu przez wierzycieli nie stanowi zainteresowania Sądu, który związany jest skargą oskarżyciela w zakresie sprzedaży wierzytelności R. S.. W tym zakresie jego zeznania pozostają zborne i spójnie z materiałem dokumentarnym.

Zeznania M. K. (2) są częściowo wiarygodne. Opisał zgodnie z prawdą, że prowadził postępowanie egzekucyjne wobec oskarżonego. Zajmował jego wierzytelności i nie miał żadnych powodów, aby nie dokonać zajęcia wierzytelności odnośnie R. S.. W tym zakresie jego zeznanie znajdują w pełni odzwierciedlenie w materiale dokumentarnym zgromadzonym w sprawie m.in. w aktach komorniczych czy też przedłożonym wykazie wysyłanej korespondencji (k.313-316). Nie ma żadnych powodów do ich odrzucenia. Szczerze też przyznał, że używano w jego kancelarii faksymili z uwagi na znaczną ilość podpisywanych dokumentów wychodzących z kancelarii. Zeznał, że jeśli dokument o wszczęciu egzekucji był podpisany jedynie faksymilą, to nie jest ona skutecznie wszczęta (k. 321). Wprawdzie potem, przy drugim przesłuchaniu tego oświadczenia już nie podtrzymał (k. 355), ale stanowiło to formę obrony przed ewentualnymi konsekwencjami, gdyż nie ulega wątpliwości, że brak oryginału podpisu na dokumencie stanowi oczywisty błąd komornika. Tłumaczył się, że podpisywano faksymilą tylko odpisy dokumentów m.in. o wszczęciu egzekucji przeciwko M. K., ale nie jest to wiarygodne w świetle materiału dokumentarnego. W aktach komorniczych KMP 75/10 istnieje tylko jeden dokument o wszczęciu egzekucji na k. 2 tom I i jest to oryginał z faksymilą, a nie żaden odpis. W tym zakresie Sąd odmówił wiary M. K., iż podpisywano faksymilą tylko odpisy. Świadczą o tym również inne zajęcia dotyczące innych wierzytelności, dla których nie ma potwierdzenia z odrębnym nakreśleniem podpisu przez komornika. Nie ulega wątpliwości, że M. K. dokonywał niewłaściwych czynności pozwalających na przystawianie faksymili jego podpisu na dokumentach urzędowych.

Dowody z dokumentów Sąd uznał za wiarygodne, albowiem w toku procesu nie ujawniły się okoliczności mogące wywołać wątpliwości co do ich autentyczności. Zostały one sporządzone przez osoby uprawnione w przewidzianej formie i zawierają zapisy logiczne oraz zrozumiałe w zakresie odpowiadającym meritum przedmiotowej sprawy. Przy czym, oczywistym pozostaje fakt, że dokumenty z faksymilą podpisu M. K. obarczone są błędem formalnym, lecz ich treść pozostaje zgodna z wolą wystawcy.

Mając powyższe na uwadze Sąd stwierdził, że oskarżony popełnił przestępstwo kwalifikowane z art. 300 §2 kk. Umyślnie w dniu 09.03.2011r. w S., będąc dłużnikiem małoletniej Z. K. reprezentowanej przez matkę A. K. (1), w celu udaremnienia wykonania orzeczeń: wyroku Sądu Okręgowego w Koszalinie z dn. 21.10.2004r. sygn. I C 626/04 i ugody zawartej przed Sądem Rejonowym w Koszalinie w dniu 20.06.2008r. w sprawie III RC 1103/07, której w dniu 26.06.2008r. w/w Sąd nadał klauzulę wykonalności - egzekwowanych w postępowaniu egzekucyjnym KMP 75/10 przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym Szczecin Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie - P. M. (1), zbył w drodze cesji składniki swojego majątku, tj. wierzytelność pieniężną w wysokości 9.166,58 zł przysługującą mu od R.

S. (1) za kwotę 6.000,00 zł dla M. T. (1), zagrożonej zajęciem przez komornika w w/w postępowaniu egzekucyjnym w dniu 09.10.2008r., czym uszczuplił zaspokojenie wierzyciela o łączną kwotę 9.166,58 zł.

Przystępując do wymierzenia kary grzywny Sąd miał na uwadze dyrektywny wymiaru kary wynikające z art. 53 §1 i 2 kk - uwzględniając zarówno okoliczności obciążające, jak i łagodzące dla oskarżonego. Do tych pierwszych zaliczył:

- rodzaj i charakter chronionego dobra prawnego – naruszył pewność obrotu gospodarczego, przede wszystkim w zakresie ochrony uprawionych roszczeń wierzyciela;
- sposób i okoliczności popełnienia czynu – sprzedał wierzytelność z premedytacją swojej żonie, nie informując komornika ani wierzycielki o tej czynności, chociaż doskonale wiedział, że cały czas ciąży na nim obowiązek alimentacyjny, a do tego nie jest w stanie regulować alimentów,
- wyrządzenie szkody – mimo bardzo wysokiej zaległości alimentacyjnej dokonał sprzedaży za 6000,00 zł, mimo, iż była warta 9166,58zł, a do tego w ogóle nie otrzymał pieniędzy odraczając zapłatę, godził się również na to, że może zostać odsprzedana innemu podmiotowi,
- działanie w celi osiągnięcia korzyści majątkowej,
- naganny tryb życia od 2010r. do 2014r. czterokrotnie naruszył porządek prawny i został prawomocnie skazany za czyny z art.14 §1 kk w zw. z art. 286 §1 kk, art. 270 §1 kk, art. 13 §1 kk w zw. z art. 286 §1 kk, art. 271 § 1 i 3 kk, art. 286 §1 kk oraz art. 56 § 2 kks (karta karna k. 395)

Do okoliczności łagodzących zaliczono: niekaralność w chwili czynu (na dzień 09.03.2011r. nie był jeszcze osobą skazaną prawomocnie k. 395), odzyskanie wierzytelności od M. T. - wprawdzie po wszczęciu śledztwa i dzień przed jego przesłuchaniem jako podejrzanego, lecz jednak podjął w tym kierunku pozytywne działania oraz aktualne staranie się o wyegzekwowanie wierzytelności od R. S. (k. 402-403). Nie można również pominąć faktu, że wcześniej przed sprzedażą również starał się wyegzekwować bezskutecznie należność od R. S. (k. 405-406, 411-422).

W tym stanie rzeczy Sąd stwierdził, że adekwatną do winy reakcją prawo-karną wobec M.K. będzie orzeczenie sankcji o charakterze ekonomicznym tj. grzywny 2000,00 zł (100 stawek x 20,00 zł każda stawka) przy zastosowaniu dyrektywy art. 37a kk. Wymierzona kara grzywny spełni swoje zadania w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej w znaczeniu pozytywnym. Odniesie pożądany skutek wychowawczy, powstrzymując od podobnych zachowań w przyszłości. Wykaże nieopłacalność tego rodzaju zachowań przestępnych. Wpłynie także na kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa, w tym budowania zaufania społecznego do działalności wymiaru sprawiedliwości.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie aktów normatywnych przywołanych w wyroku.